

Láska na prvé počutie

Môj starý otec bol nielen bývalý hudobník, ale aj horár a výborný rozprávač. Pamätám si, ako som so zatajeným dychom počúvala jeho historiky z poľovačiek, napríklad ako v zime podľa stôp v snehu hľadal chorého medveďa, ako v noci na posiedke pozoroval diviaky a srnky, plnil kŕmidla...

No najradšej som mala jeho rozprávania o tom, ako spoznal moju babičku.

Deduško mal vtedy v očiach taký krásny, dojatý výraz, a ja som vedela, že je to vďaka láske, ktorú nezlomili ani roky... Dodnes mi znejú v ušiach jeho slová a príbeh, ktorý vždy začínal vetou: "S tvojou babičkou to nebola láska na prvý pohľad, ale dokonca na prvé počutie..." "Ako to?" spýtala som sa. Deduško sa pousmial: "Pretože som ju ľúbil dávno predtým, ako som ju vôbec uvidel..."

Obaja sme pochádzali z dediny a do mesta sme prišli za štúdiom a za prácou. Raz večer som prechádzal popri dievčenskej ubytovni, keď som zrazu začul z pootvoreného okna na prvom poschodí krásny spev. Ten hlas bol taký podmanivý, až som musel spomaliť krok a v nemom úžase som počúval tie nádherné tóny. Tá melódia mi nešla von z hlavy po celú noc. Na druhý deň som.... už zámerne.... zvolil rovnakú cestu a veru, opäť som začul ten dievčenský spev. Tentokrát som už zastal pod oknom neznámej dievčiny a len som sa nechal unášať jej zvonivým hlasom.

Toto sa opakovalo celé týždne a ja som čím ďalej, tým viac túžil uvidieť a spoznať dievčinu, ktorej spev ma od prvej chvíle tak chytil za srdce. Preto som sa konečne osmelil a za "čokoládový úplatok" som od vrátničky na ubytovni zistil, ako sa volá a kde by som ju mohol stretnúť...

Zbadal som ju v hlúčiku kamarátok a akosi podvedome som si bol istý, že je to ONA. Bola presne taká, akú som si ju vysníval. Husté čokoládovohnedé vlasy zapletené do dlhého vrkoča, biela pokožka a veľké, úprimné modré oči... Opatrne som sa jej prihovril a bol som šťastný, že neodmietla moju ponuku na odprevadenie po dvere ubytovne.

Zistili sme, že máme spoločného oveľa viac, ako len lásku k spevu a k hudbe. Od toho dňa sme boli nerozluční a naša láska neoslabla ani počas mojej vojenčiny. Písali sme si každý deň a každý jeden list mám aj odložený."

Deduško vytiahol zo spodnej zásuvky malú škatuľku plnú nádherne maľovaných, vycifrovaných listov.

"Vzali sme sa a i keď sme začínali od nuly, boli sme šťastní, že sme spolu. Tvoja babička bola výnimočná, silná a láskavá žena. A i keď mi ju osud a ťažká choroba tak skoro zobrali, viem, že je stále pri nás všetkých a z neba nás ochraňuje. Som vďačný za každý deň, ktorý som mohol stráviť s ňou..." Deduško stíchol a ja som mu stisla ruku. "Ako dobre, že si vtedy večer išiel popod babičkine okno... Boli ste si súdení," povedala som a on s úsmevom prikývol..."